

tialiter habito, vobis semper assisto. Alioquin si propterea non sum vobiscum quia corporalibus oculis vos non intueor, ergo nec ipsi oculi sunt in capite, quia caput cernere nequeunt; vel ipsi sibi met oculi absentes sunt, quia nec quisquam se, nec uterque se invicem possunt mutua contemplatione conspiciere. Beati siquidem qui vobiscum vivunt, beati qui inter vos et in sanctis operibus vestris moriuntur. Pia nimirum fide credendum est quia scala illa quæ de Casinõ monte olim in cœlum videbatur erecta, adhuc palliis strata, lampadibusque coruscat (S. GREG. lib. II *Dialog.* c. 37). Sicut tunc excepit ducem, ita nunc exercitum transmittit ad cœlestia subsequentem; nec ab ejus glorioso tramite exorbitant declinantes jam defuncti, cujus, dum in hoc exilio viverent, vestigia sunt secuti. Hoc est intimi fervoris incendium illud quod mihi inexstinguibiliter flagrat in corde, hæc perpes fabula quæ meo versatur in ore. Inter cæteros autem virtutum flores quos in illo agro pleno, cui benedixit Dominus (*Gen.* xxvii), reperi, fateor, hoc mihi non mediocriter placuit quod ibi scholas puerorum, qui sæpe rigorem sanctitatis enervant, non inveni; sed omnes aut senes, cum quibus utique nobilis vir sedebat in portis Ecclesiæ (*Prov.* xxxi), aut juvenili vivendi decore lætantes. Qui nimirum, ut filii prophetarum, idonei sunt ad Eliam per deserta quærendum (*IV Reg.* ii); aut certe adolescentiæ adhuc flore vernantes, qui, juxta apostolum Joannem (*I Joan.* ii), vicere malignum. Ecce quod nunc occurrit dicam ad consolationem divini mei Petri, qui olim civis fuerat Capuanus, nunc in militia est æterni Regis ascriptus.

CAPUT XVII.

De puero clausis foribus intronnisso.

Puerulus quidam, ætate quinquennis, Hubaldi scilicet nobilissimi viri, qui mecum degit in eremo, filius, in meo monasterio factus fuerat monachus. Hic aliquando intempestæ noctis silentio, quiescentibus fratribus, sive egressus, sive sublatus sit, nescio. Sed cum pistor in pistrino jaceret, interrupto ad horam somno, vestem, quæ sibi cominus adiacebat, sibi met voluit superponere, ut frigus arceret. Extendens itaque brachium, dormientem juxta se reperit puerum. Repente, stupefactus 639 et valde perterritus, festinus exurgit, lucernam accendit, totamque domum sollicita curiositate circuiens, om-

nes aditus clausos et obseratos invenit. Mane autem facto, non parva admiratio inter fratres versabatur: nimirum puer, qui, remota omni dubietate, præterito vespere in strato suo ipsis videntibus quievisset, qualiter in pistrinum clausis januis ingredi potuisset. Et quidem de apostolis legitur, cum educendi essent de custodia publica: « Quia veniens angelus Domini, per noctem aperiens januas carceris, et educens eos, dixit: Ite, et stantes loquimini in templo plebi, omnia verba vitæ hujus (*Act.* v). » De Petro autem rursus legitur: « Quia cum præcederet eum angelus de carcere ad portam ferream, ultro aperta est eis (*Act.* xii). » De Paulo etiam: « Quia subito terræ motus factus est magnus, ita ut moverentur fundamenta carceris, et contestim aperta sunt ostia omnia, et universorum vincula soluta sunt (*Act.* xvi). » Porro autem cum beatos apostolos etiam angeli de custodiis non educerent, nisi prius januas aperirent, mirum est valde quomodo puer vel magicis artibus hominum, vel præstigiis immundorum spirituum, clausam undique domum, non apertis foribus, ingredi potuit. Nam et ipse 640 puer sollicitè requisitus, hoc addebat quia quidam homines eum assumentes, ad magnum convivium deduxerunt, ubi videlicet omnes epularum deliciæ videbantur, eumque manducare fecerunt. Referebat etiam quod eum usque ad castellum quod supereminet monasterio deferentes, super ipsum tintinnabulum quod juxta basilicam in excelso dependet imposuerunt.

Hoc autem idcirco duximus describendum, ut unusquisque nostrum, dum et ipsos pueros, qui peccare necdum noverunt, maligni hostis subjacere insidiis considerat, ipse quoque quod patitur æquanimiter ferat. Illatas nempe a maligno hoste molestias cum quantâ debent portare patientia peccatores, cum illorum aliquando fraudes et ipsi perferant innocentes? Ergo frater ille quem Deus visitat in tribulationibus hortor ut gaudeat, et tentationis impactæ malleo animæ suæ purgari rubiginem fiducialiter credat. Non enim est, ut ipse diabolus fingit terrendo, futuræ damnationis indicium, sed æternæ salutis potius argumentum. Spiritus sanctus, qui est lumen æternum et remissio peccatorum, omnes vos illuminet et absolvat, sedulamque mei memoriam in sanctis orationibus vestris vos habere præcipiat.

Sit nomen Domini benedictum.

641-642 OPUSCULUM TRICESIMUM SEPTIMUM.

DE VARIIS SACRIS QUÆSTIONIBUS, JUNCTA ALIA EJUSDEM ARGUMENTI TRACTATIONE PRIOREM CONSEQUENTE.

ARGUMENTUM. — Quæstiones quasdam ab Alberico, ex Casinensi monacho S. R. E. cardinale, sibi propositas discutit: tum, sumpta occasione, loca nonnulla in sacris litteris et earum interpretibus obscura declarat.

ALBERICO venerando fratri, PETRUS peccator monachus salutem in Domino.

Vetus narrat historia quia cum filii Joseph, Ephraim scilicet et Manasse, latiora possessionis

exigerent spatia, hoc acceperunt, Josue præcipiente, A censuram, ut ad montana transirent (*Jos. xvii*), silvarum densa succiderent, sicque sibi largiora spatia propriis manibus procurarent. Qui etiam paulo post septem tribubus dicit: « Usquequo marceitis ignavia, et non intratis ad possidendam terram quam Dominus Deus patrum vestrorum dedit vobis? (*Jos. xviii*). » Tu quoque, frater, dum me quibusdam quæstiunculis pulsas, atque ut tibi solvantur efflagitas, mox ad montana doctorum atque ad silvas mittendus es Scripturarum, ubi scilicet, continuo labore desudans, silvescentia saltus arbusta succidas, nodos et dubietatum truncos evellas, ac novalia tibi velut quibusdam propriæ indaginis manibus excolas.

Sic igitur humus cœlestis eloquii propriæ subtilitatis est sarrienda ligonibus, ut non ab alienis manibus alimenta præstolatus esurias, sed, uberis proventus copiam proprio labore convectans, mox in spiritualium deliciarum affluentia delectabiliter vivas; interim tamen, dum tuæ desunt fruges, nostra tibi, non dicam horreum, non certe, quod minus est, tunna, sed perexilis saltem bati mensura succurrat, nostrisque segetulis saltem utcunque tua temperetur egestas. Est enim quiddam medium inter splendide vivere, ac famis inopia funditus interire. Vis itaque ut non modo quod quæris edisseram, sed et apicibus tradam; quatenus sic ignorantia pereat, ut deinceps oblivio non obrepit.

QUÆSTIO I.

Age igitur. Quid est, inquis, quod dicitur: « Filius unius anni erat Saul, cum regnare cœpisset; duobus autem annis regnavit super Israel? » (*I Reg. xiii*.) Hoc nonnulli intelligi sic arbitrantur: Quia regi Saul in exordio regni sui filius erat anniculus, qui teneram adhuc unius anni vagiebat infantiam, scilicet Isboseth, et hic duobus annis post mortem patris regnavit super Israel. Sed quoniam hic a doctioribus viris sensus exploditur, a nobis etiam alius inquiratur: quod ita B. Hieronymus docet intelligi, quoniam sic erat innocens, tanquam puer unius anni cum regnare cœpit, et duobus annis in ejusdem innocentiae simplicitate permansit. Sed qui tunc erat ex humilitate filius, postmodum per superbiam factus est servus.

DUBITATIO II.

Quæris etiam qui erant Cerethi et Phelethi, qui bellatores dicuntur fuisse David? (*I Reg. xxx; II Reg. viii*). Legitur in libro Numeri dixisse Dominum Moysi: « Congrega mihi septuaginta viros de senioribus Israel, quos tu nosti quod senes populi sint ac magistri; et duces eos ad ostium tabernaculi fœderis, faciesque ibi stare tecum, et auferam de spiritu tuo, tradamque eis, ut sustentent tecum onus populi, et non tu solus graveris (*Num. xi; II Par. xviii*). » Ex istorum itaque stirpe duæ processerunt cognationes, quarum una Cerethi, altera dicebatur Phelethi. Et Cerethi quidem, *dans judicium*; Phelethi, *puniens* interpretatur: ut quos illi adjudi-

carent morti, promulgando sententiam, isti punirent irrogando vindictam.

DUBITATIO III.

Addis etiam: Cur filii David sacerdotes fuisse dicuntur, qui nullam cum filiis Aaron consanguinitatem, nisi sicut cæteræ tribus, habuisse noscuntur? Sed sciendum quia, dum sacerdotes venerabiles ac magistri constituentur **643** in populo, aliquando nomine sacerdotum designantur principes vel doctores. Sicut alibi reperitur: Irajrites erat sacerdos David, id est, magister; ita quoque cum dicitur: « Filii autem David erant sacerdotes (*II Reg. viii*), » sic intelligendum est ac si dicat quia magistri erant fratrum suorum, vel certe principes inter cæteros, sicut habet antiqua translatio. Nam ubi nova dicit editio: « filii David erant sacerdotes, » in veteri legitur: « filii autem David principes erant aulae regiae. »

DUBITATIO IV.

Illud præterea te non intelligere perhibes, quod scriptum est: « Tertium quoque fuit bellum in Gob contra Philisthæos, in quo percussit Adeodatus filius Saltus polymitarius Bethlehemitæ Goliath Gethum (*II Reg. xxi*). » Quod nimirum facile valet intelligi. Nam Gob interpretatur *lacus*. Et sicut periclitatur qui in lacum leonum mittitur, sic David quasi leonis se dentibus tradidit, cum in rabiem Goliath se præliaturus immersit. Idem David Adeodatus jure dicitur, quoniam a Deo est electus in regnum. Qui etiam filius Saltus vocatur, quia de pascuis saltuum, ubi oves alebat, eductus agnoscitur. Nec sine causa idem David polymitarius dicitur, quia mater ejus de genere Beselehel exstitit, qui tabernaculum fœderis in deserto construxit, in quo etiam nonnulla polymitaria operatione contexit. Bethlehemitæ quoque non incongrue dicitur, quia de Noemi duxit originem, et de Bethlehem fuerant tempore famis egressæ, atque ad eandem Bethlehem sunt resflorete postmodum ubertate reductæ. Quod autem Adeodatus cum omnibus suis his adjectivis ipse procul dubio sit David, sequentia declarant, ubi dicitur: « Ii quatuor nati sunt de Arapha in Geth, et ceciderunt in manum David et servorum ejus (*II Reg. xxi*). » Sane quid etiam per hæc mystice significetur, exponerem, nisi quod perspicuum est, epistolaris mihi brevis prohiberet. Juxta mysticum scilicet intellectum, hæc omnia referuntur ad Christum. Ipse enim Adeodatus est, de quo et per Isaiam dicitur: « Puer natus est nobis, filius datus est nobis (*Isai. ix*). » Qui filius Saltus non incongrue dicitur, quoniam ex Judæis secundum carnem nasci dignatus est, qui dum nullum fructum spiritualis germinis attulerunt, velut agrestes arbores non in horto plantatæ, sed in saltu natæ, steriles exstiterunt. Unde legitur, « Vox clamantis in deserto (*Isa. xl*), » hoc est in infructuoso Judæorum populo.

Polymitarius quoque Redemptor noster merito dicitur, quia velut textrini operis studio vacat, dum et se suis fidelibus induit, et ex illis justitiæ vesti-

menta contextit. De suis quippe vestibus per Apostolum dicitur : « Ut exhiberet sibi gloriosam Ecclesiam, non habentem maculam neque rugam (*Ephes. v.*) » Et per Prophetam : « Omnibus his velut ornamento vestieris (*Isai. XLIX.*) » De Christi vero fidelibus Psalmista canit : « Sacerdotes tui induantur justitiam. » Et per Ezechielem Dominus improperat animæ quam spiritualibus indumentis decenter ornavit, sed eum ipsa mœchiæ sordibus polluta deseruit : « Vestivi te, inquit, **644** discoloribus, et calceavi te hyacintho, et cinxi te bysso, et indui te subtilibus, et ornavi te ornamento; » et paulo post : « Et vestita es bysso, et polymito, et multis coloribus (*Ezech. XVI.*) » Quid ergo mirum si Redemptor noster Polymitarius dicitur, qui virtutis decore polymito induit animam, quam sponsali jure sortitur? Ipse est enim Dei sapientia, de qua per Salomonem dicitur : « Quia quæsit lanam et linum, et operata est consilio mannum suarum (*Prov. XXXI.*) » Cujus digiti apprehenderunt fusum, cujus omnes domestici vestiti sunt duplicibus; cujus etiam caro stragula vestis facta est in passione. Sed eadem byssus et regalis purpura indumentum illius est in resurrectione. Qui etiam Bethlehemitæ jure vocatur, quia in Bethlehem de Virgine natus agnoscitur. Quod autem dicitur quia tertium bellum fuit in Gob, hoc intelligitur quia verus David Salvator Israel, ante legem, et sub lege, ac postmodum in evangelica gratia fideles semper bellatores habuit, per quos contra Philisthæos, id est, adversus malignos spiritus dimicavit. Ad hoc itaque tertium bellum David venit in Gob, qui interpretatur *lacus*, quia Redemptor noster, dum velut forti armato fortior supervenit (*Luc. XI.*), ipse per se etiam usque ad inferna descendit. Unde per Psalmistam dicit : « Posuerunt me in lacu inferiori, in tenebris, et umbra mortis (*Psal. LXXXVII.*) » Illic percussit Goliath Gethæum, quia dum electorum animas de gehennæ claustris eripuit, antiquum hostem, qui super eos tyrannidem exercebat, lethali vulnere sauciavit.

DUBITATIO V.

Quæris etiam cur in Scripturis sacris sit ista diversitas, ut in libro Regum legatur David redemisse aream Ornam Jebusæi (*II Reg. XXIV.*), simul et boves qui offerendi erant in holocaustum, siclis argenti tantummodo quinquaginta; cum in Paralipomenon pro sola area dedisse narretur auri sexcentos siclos? (*II Par. III.*) Sed sciendum est procul dubio; quia in libro Regum boves tantummodo quinquaginta siclis argenti comparasse David legitur; quanti vero aream comparaverit, illic omnino siletur. Paralipomenon vero liber de bobus e contrario tacet, sed emplam sexcentis auri siclis aream perhibet. Quod facile pervidetur, si in utroque libro ipsa verborum series diligenter attenditur. Nam in libro Regum hic est ordo verborum : « Emit ergo David aream, et boves argenti siclis quinquaginta (*Ibid.*) » Ubi sic distinguendum est, ut prius Scriptura dicat : Emit David aream, nec exprimat quanti; deinde sequatur,

et boves argenti siclis quinquaginta. In libro vero Paralipomenon ita legitur; « Dedit ergo David Ornan pro loco siclos auri justissimi ponderis sexcentos, et ædificavit ibi altare Domino (*I Petr. XXI.*) » Sic igitur utraque sibimet Scriptura divisit, ut illa boum, ista solius areæ numeret pretium. Res itaque, quibus pretii mensura præfigitur, discrepant; sed Scripturæ sanctæ sibimet invicem non repugnant.

645 DUBITATIO VI.

Illud præterea consulendum putasti, quod legitur : Fuit autem ibi prælium dispersum super faciem omnis terræ, et multo plures erant quos consumpserat saltus de populo, quam ii quos voraverat gladius (*II Reg. XVIII.*). De qua sententia in libro Hebraicarum quæstionum hæc B. Hieronymi verba sunt : « Saltum hunc, inquit, qui plures consumpsisse quam gladius vorasse legitur, bestias ferocissimas, quæ in saltu erant, Hebræi autumant, a quibus plures consumpti quam a gladio vorati fuerint. » Verum hic, ut dicitur, Hebræorum fuit intellectus; nobis autem videtur quia vesani quique et infruniti, qui cum Absalon perduelliones existerant, Deo deserente cæcati, arbustis occurrentibus impingebant; atque ideo dicatur quia plures ceciderint saltu consumente perempti, quam ii qui gladio fuerint trucidante vorati. Quod ita debere intelligi non ambigitur, si ipsa styli consequentia, vel superficie tenus attendatur. Nam postquam præmittit : « Multo plures erant quos saltus consumpserat de populo, quam ii quos voraverat gladius in die illa; » præsto subjungit : « Accidit autem ut occurreret Absalon servis David sedens in mulo : cumque ingressus fuisset malus subter condensam quercum et magnam, adhæsit caput ejus quercui; et, illo suspensio inter cælum et terram, mulus cui insederat pertransiit (*II Reg. XVIII.*) »

DUBITATIO VII.

Illud præterea, quod inquiris, quid factum sit de arca Domini et tabernaculo fœderis, quæ fabricata sunt in deserto. Sicut hujus rei pene nil officit ignorantia, ita vix aliquid utilitatis probatur conferre notitia : verumtamen, sicut Scripturæ tradit auctoritas, in monte Abarim, ubi Moyses sepultus agnoscitur (*Deut. XXXIV.*), tabernaculum simul cum arca, nec non et altare incensi reconditum Jeremiæ prophetæ manibus invenitur. Quod evidenti declaratur indicio, si secundi libri Machabæorum diligenter attendatur exordium : « Erat, inquit, in ipsa scriptura, quomodo tabernaculum et arcam jussit propheta, divino responso ad se facto, comitari secum, usquequo exiit in montem in quem Moyses ascendit et vidit Dei claritatem; et veniens ibi Jeremias invenit locum spelunçæ, et tabernaculum et arcam, et altare incensi intulit illuc, et ostium obstruxit (*II Mach. II.*) » Hæc igitur tria sacramenta, sicut dictum est, Jeremias in præfato Abarim monte recondidit. Si quid autem ex his aliud postmodum factum fuerit, aut certe si intacta perman-

serint, quia nusquam Scriptura commemorat, nostra quoque disquirere curiositas non præsumat.

DUBITATIO VIII.

Illud etiam Isaïæ, quod tibi petis exponi : « Propter scelus populi mei percussit eum, et dabit impium pro sepultura, et divitem pro morte sua (*Isai. LIII*), » ut nobis videtur, tale est. Pater 646 omnipotens Filium propter populi sui peccata percussit, quia illum, ut nostra peccata deleteret, crucis patibulum subire constituit. Ad hoc enim est Filius a Patre traditus, ut servus fieret absolutus; sicut Apostolus : « Qui proprio, inquit, Filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum (*Rom. VIII*). » Ad hoc innocens vulneribus est percussus, ut peccator exsultet a suorum vulnerum livore sanatus. Sicut per eundem Isaïam dicitur : « Ipse autem vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra, cujus livore sanati sumus (*Isai. LIII*). » Sed Redemptor noster pro duobus populis, gentili videlicet et Judaico pati dignatus est, quorum alter impius, alter dives merito dicebatur. Et gentilis quidem populus impius erat, quia idolis serviens pietatem divini cultus ignorabat. Hæc autem pietas Græce dicitur, θεοσεβεια; Judaicus vero populus dives exstiterat; quia, dum Sabbata, circumcisionem, neomenias, omnesque cæremonias divinæ legis accepit, tanquam copiosis thesauri cœlestis divitiis abundavit. Quibus exuberare divitiis Corinthios jam conversos Paulus exultabat, cum diceret : « Gratias ago Deo meo semper pro vobis in gratia Dei, quæ data est vobis in Christo Jesu; quia in omnibus divites facti estis in illo, in omni verbo, et in omni scientia, ita ut nihil vobis desit in ulla gratia (*I Cor. I*). » Salvator ergo noster, pro morte quam in se suscepit, duos de morte resuscitados Patri populos reddidit, gentilem scilicet, qui dæmonibus olim impie serviebat, et Judaicum, qui, quamvis occidentem litteram tenens, et vivificantem spiritum nesciens, divinæ tamen legis divitias possidebat.

DUBITATIO IX.

Postremo quod quæris illud Jeremiæ prophetæ quid sit : « Ex ore Altissimi non egredientur nec bona, nec mala (*Thren. III; Apoc. V*); » famosa quæstio est pene totius Ecclesiæ. A plurimis enim quæritur, et celebris currit per ora multorum. Sed, eo largiente qui aperit librum et solvit signacula ejus, hæc facile quæstio solvitur, si non ex nobis, sed ex illo confidentia præsumatur. Omnipotens Pater, et innocentem Filium impiorum manibus tradidit, et tamen a recto justitiæ tramite non recessit; quoniam inde justitiam resflorere constituit, unde illum ad tempus injustitiæ subjacere permisit. Sicut in libro Sapientiæ legitur : « Cum sis, inquit, justus, jûste omnia disponis (*Sap. XII*) : » ipsum quoque qui non debet puniri, condemnas. Pater itaque Filium mortem subire permisit, verumtamen ut eum perimerent, peremptoribus non præcepit; alioquin inculpabiles exstissent dum ministerium impietatis ascriberent pietatis auctori.

A Potestatem ergo Deus Christi persecutoribus præbuit, sed ut eum persequentes occiderent non mandavit. Unde illic præmittit propheta, dicens : « Ut perverteret hominem in judicio suo, Dominus ignoravit (*Thren. III*). » Perverteret quippe Dominus in judicio hominem, si condemnari præciperet innocentem. Sed aliud est condemnare, aliud a condemnationis supplicio non eripere; aliud in conatus sacrilegos furentes impellere, aliud nequaquam accepti furoris insaniam refrenare. 647 Unde illic non ignorando, sed reprobando subjungitur : « Quis est iste qui dixit ut fieret, Domino non jubente? (*Ibid.*) » Domino dicit non jubente, non tamen prohibente. Non ergo persecutoribus Deus ut Salvatorem nostrum crucifigerent jussit, quia nihil in eo quod puniendum esset invenit. Non tamen ne crucifigeretur inhibuit, quia, pro mundi salute passurum, nullatenus eum ex impiorum manibus liberavit. Unde bene mox additur : « Ex ore Altissimi non egredientur nec bona, nec mala (*Ibid.*). » Bona quippe procederent, si eum de supplicio quod irrogabatur eriperet; mala vero, si crimen in eo qui suppliciis adjudicandus fuerit reperiret. In passione ergo Christi ex ore Altissimi nec bona egrediuntur, nec mala, quia Pater eum nec ex potestate liberat, nec ex legis æquitate condemnat; quia licet non reperiat peccatorem, pro salute tamen mundi in passione positum non eripit innocentem. Nullis videt peccatis obnoxium, nec tamen reddit impiorum manibus absolutum, ut dum subit innocens pœnam, qui peccator est revertatur ad veniam. Et dum unus, qui non debet, solvit omnium debita, omnes, qui sub originali vetustæ cautionis fenore tenebantur astricti, rescissi chirographi reddantur legibus absoluti.

DUBITATIO X.

In hoc etiam, quod tu non interrogas, ego sæpius dubitavi, cur David Joab et Semei, quibus iratus erat, dum adviveret, clementer indulset; moriens autem Salomoni, sibimet in sceptra regia succedenti, perdendos esse mandavit « Tu, inquit, nosti quæ fecerit mihi Joab filius Sarviæ, quæ fecerit duobus principibus exercitus Israel, Abner filio Ner, et Amasæ filio Jether, quos occidit, et effudit sanguinem belli in pace. » Atque paulo post addidit : « Facies ergo juxta sapientiam tuam, et non deduces canitiem ejus pacifice ad inferos (*III Reg. II*). » De Semei quoque sic ait : « Habes et Semei apud te filium Gera filii Gemini de Bahurim, qui maledixit mihi maledictione pessima, quando ibam ad castra; » deinde quibusdam interpositis addidit : « Deducesque canos ejus cum sanguine ad infernum (*Ibid.*). » Quid est enim quod eos David moriens damnat quibus vivendo pepercerat, cum profecto rationis ordo deposcat ut in perduelliones vel quoslibet inimicos vivens sententiam ultionis exsereret, moriens autem eis misericorditer indulgeret?

Sed sciendum est quia per regnum David, qui

tot persecutionibus et ærumnis attritus, tot adversitatibus et inopiis cum suis commilitonibus est afflictus, hoc præsens sæculum designatur, in quo cum suis membris Christus affligitur, multisque tribulationibus Ecclesia laceratur. Regnum vero Salomonis, qui divitiis et gloria cuncta regalium dignitatum jura transcendit, omnia principalis imperii fastigia superavit, futuræ vitæ denuntiat gloriam, in qua Christus vere pacificus æterna cum suis quiete perfruitur, ac cœlestis convivii dapibus solemniter epulatur.

Unus igitur, idemque Redemptor noster, et **648** nunc David est, et tunc Salomon erit; quia et modo tanquam manu fortis per membra sua contra diabolum pugnare non desinit: et tunc, sopita prorsus omni carnis et spiritus controversia, cum corpore suo, quod est Ecclesia, ut revera pacificus, æterna tranquillitate regnabit. Nunc in electis suis, quasi David calamitatum fascibus premittitur, persecutionum ac diversis adversitatum pressuris urgetur, tribulationibus et ærumnis atteritur; postmodum tanquam Salomon exuberanti divitiarum immortalium copia potietur. Nunc David, a facie Absalon fugiens, decem concubinas in domo relinquit (*II Reg. xv*), quas Absalon per incestum turpiter foedat; quia Redemptor noster dum ejectus de civitate Judaica in desertum gentium properat, relinquit in domo legis Judæos, non viriliter incedentes, sed muliebri conversatione viventes. Qui nimirum per decem concubinas non incongrue figurantur, qui, dum enerviter decem legis præcepta custodiunt, non castum matrimonii merentur ascendere thalamum; sed, absque fidei cohærentes annulo, sortiuntur pro conjugio pellicatum. Quas Absalon lascivens polluit, quia malignus spiritus reprobos impiorum animas, quasi prostituendo corrumpit. De quibus scriptum est: « Quia David postmodum non est ingressus ad eas, sed erant clausæ usque in diem mortis suæ in viduitate viventes (*II Reg. xx*). » Perdiderunt enim virum, de quo per Isaiam dicitur: « Quoniam acceperunt septem mulieres virum unum (*Isai. iv*), » de quibus et per Salomonem dicitur: « Quia septingentæ sunt reginæ (*24*). » Acceperunt itaque septem, quæ amiserunt decem. Cœlestem quippe sponsum sancta sibi confederavit Ecclesia, septiformi scilicet Spiritus dono repleta. Quem sponsum synagoga, quæ Decalogi mandata perceperat, perdidit, viduaque permansit; quia, dum in domo consueti ritus et legalium cæremoniarum immobiliter perstitit, cum rege David in desertum gentilium exire contempsit.

David ergo vivens tolerat quos in fine condemnat, quia Judex humani generis Christus, quem ille signabat, illis nunc misericorditer parcat, quibus in fine sæculi sententiã justæ damnationis infligit. David itaque misericordiam prærogat; Salomon

(*24*) *III Reg. xi*. Hoc non per Salomonem dictum est, sed per Scripturam de Salomone. Per Salomo-

A justitiam indicat. Quia unus idemque Redemptor noster, et nunc quasi David reproborum pravitates æquanimitè tolerat, et postmodum tanquam Salomon in gloria sua veniens eos quasi vibrato iudicii sui mucrone trucidat. Hæc alternitas divini examinis frequenter in eisdem David sermonibus invenitur, sicut ille: « Misericordiam, inquit, et iudicium cantabo tibi, Domine (*Psal. c*). » Et: « Misericordiam et veritatem diligit Deus (*Psal. lxxxiii*). Misericordia et veritas obviaverunt sibi (*Psal. lxxxiv*). » Sic itaque dum misericordia veritati, quasi David præponitur Salomoni, ut quos pie David per misericordiam sustinet, Salomon per iudicium juste condemnet. Et notandum quod per Joab, qui suis homicidium manibus perpetravit, illi designantur qui mala faciunt: per Semei vero, qui regi tantummodo maledixerat, illi figurati sunt qui prava loquuntur. Nam et ii qui nequiter agunt, et illi qui sermonibus reprobis ac falsis insistunt, in extremæ discussionis examine procul dubio damnabuntur, sicut **649** idem ait: « Odisti omnes qui operantur iniquitatem; perdes eos qui loquuntur mendacium (*Psal. i*). » Sed ne jam fortassis epistolaris compendii limen excedat, calamo silentium imperamus, ne et ipsi redarguamur indociles, dum te docere nitimur quæstiones.

ARGUMENTATIO ALIA

DE VARIIS SACRIS QUÆSTIONIBUS.

C ARGUMENTUM. — Idem fere argumentum est hujus argumentationis, quod superioris: duas enim alias ab eodem Alberico rogatus quæstiones enodat beatus Petrus Damianus.

ALBERICO fratri charissimo, PETRUS peccator monachus salutem.

DUBITATIO I.

Dubitare te perhibes, dilectissime, cur non modo Scripturæ Veteris Testamenti, sed et plerique doctores Ecclesiæ, decem mensibus asserunt hominem in materno utero coalescere, nec intra novem mensium spatium fateantur exire. De quibus, ne per multa vagemur, sufficit si unum duntaxat apponamus exemplum. Ait enim in libro Sapientiæ Salomon: « Sum quidem et ego mortalis homo similis omnibus, et ex genere terreno illius qui prior factus est, in ventre matris figuratus sum caro; decem mensium tempore coagulatus sum in sanguine ex semine hominis et delectamento somni convenientis, et ego natus accepi communem aerem (*Sap. vii*); » cum et beatus Joannes Baptista, et ipse auctor et institutor naturæ Christus, sic intra novem narium nati fuerint mensium cursum, ut ex decimo mense ne tenuissimum quidem attigerint atomum. Nam Joannes quidem conceptus est, sicut scribitur, viii Kal. Octobris, et natus est viii Kalendarum Julii. Salvator autem noster conceptus est in utero nem autem dicitur: *sexaginta sunt reginæ et octoginta concubinæ* (*Cant. vi*).

virginali VIII Kalendarum Aprili, et natus est ad salutem mundi VIII Kalendarum Januarii. In quibus nimirum utrisque conceptionibus et nativitatibus, servi scilicet ac Domini, sic novem menses reperiuntur impleti, ut decimi nullatenus videantur incepti; quoniam si diligenter tempus utrumque perpenditur, duobus diebus diutius quam Joannes intra materna viscera mansisse Dominus invenitur. Cum igitur plerique homines intra novem mensium cursum absque ulla prorsus ambiguitate nascantur; quid est quod per decem menses in utero coagulari a doctoribus perhibentur?

Sed in quantum nobis datur intelligi, menses apud veteres triginta tantummodo dierum numero supputabantur; ista vero regula, quae nunc tenetur, ut alii menses triginta contineant dies, alii triginta unum, ab illius Romuli, qui Romanam urbem condidit, institutione descendit. Romulus enim cum acris, sed agrestis **650** esset ingenii, dum coepti ac novi statum ordinaret imperii, illum diem cujusque mensis constituerebat initium, in quo novae lunae conspiceret ortum; ut ille potissimum dies Kalendas efficeret, quo nova luna primitus illuxisset. Sed quia modo tardius, modo celerius luna videri solet, contigit ut cum tardius apparuit, praecedens mensis plures, cum vero celerius, dies acciperet pauciores. Unde factum est ut alii menses triginta unum, alii triginta dies tantummodo sortirentur. Quae videlicet regula nunc in supputatione mensium, ut conjicimus, apud nos ex illius institutione tenetur.

Sed quoniam hanc gentilis hominis regulam, ut nobis videtur, veteres sancti non tenuerant, tricenos solummodo dies singulis quibusque mensibus ascribebant. Unde sufficiat nobis, ut unius doctoris inseramus exemplum. Beatus loquitur Augustinus (lib. IV *De Trinit.*, cap. 5; et lib. LXXXIII *Quaest.*, quaest. 56): quadraginta et sex annis aedificatum est templum hoc, et tu in triduo illud reaedificas? (*Joan.* II.) Qui videlicet numerus si per senarium ducitur, omne tempus quo Dominus in matris utero mansit impletur. Nam quadragies sexies seni, ducenti septuaginta sex dies fiunt, qui dierum numerus complet novem menses, et sex dies; qui videlicet tanquam decem menses parientibus feminis imputantur. In quibus nimirum verbis indubitanter ostenditur quod triginta solummodo dies quibusque mensibus ascribuntur. Triginta quippe si novies multiplicentur, ducenti septuaginta fiunt. In ducentis ergo septuaginta tricenus numerus novies invenitur, qui juxta beati doctoris hujus testimonium, novem menses fiunt; quinque vero dies qui residui sunt, pro decimo mense accipiuntur. Cum igitur apud nos septem menses sint quorum unusquisque triginta unum dies habeat, aliquanti dies apud veteres de novem mensibus superabant; quos utique, partem pro toto ponentes, pro decimo mense computabant. Cum ergo minores erant menses quantitate, plures dicebantur in dinumeratione; ut quos nunc dicimus novem, tunc, parte pro toto posita, dicerentur de-

cem. Haec interim tibi solutio super proposita quaestione sufficiat, donec potiore te a sapientibus audire contingat.

DUBITATIO II.

De die passionis et resurrectionis Christi.

Dubietas etiam de passione ac resurrectione Dominica, quae videlicet hoc anno ita per omnia veniunt, sicut tunc specialiter cum Dominus est crucifixus. Inquiris enim utrum raro, an crebro sic veniant. Alii siquidem se nunquam hoc vidisse, alii saepius hoc in vita sua contigisse confirmant; tu vero, qui veritatis studeas esse discipulus, tantae varietati times adhibere fidem, ne scilicet in compugnantium sententiarum traducaris errorem.

Sed noveris quoniam, in quantum ex traditione praecedentium scriptorum colligere possumus, hic Dominicae passionis articulus, ex eo tempore quo Dominus est in cruce suspensus, **651** nunquam ita rursus evenit nisi semel, et nunc secundo repetitur. Post passionem quippe Domini quingentesimo trigesimo tertio anno paschalis solemnitas eodem mense, et die, et luna, eodemque concurrente, qui primus quintus est, contigit, quibus primo novae Dominicae resurrectionis anno contigerat; et hoc anno similiter fit, ut in unum cuncta concurrant. Sicut enim tunc cum Dominus pateretur, et mensis erat Martius, et dies a Kalendis Aprilis octavus, feria erat sexta, et luna decima quarta; ita per omnia, et quingentesimo trigesimo tertio anno postmodum contigit, et hoc anno, qui millesimus sexagesimus quintus est, similiter venit. Composuerunt autem paschalem cursum quatuor eruditi viri, Hippolytus, Eusebius, Theophilus et Prosper: post quos Victorius natione Aquitanus, scrupulosissimus videlicet calculator, rogatus a sancto Hilario urbis Romae episcopo, rem diligentius instauravit, eundemque cursum cautissima satis indagatione composuit.

Produxit itaque annorum series usque ad annos quingentos triginta duos: ita ut quingentesimo trigesimo tertio anno, solemnitas paschalis incipiat, eodem scilicet mense, die, feria, et luna, eodemque concurrente, quibus primo anno Dominicae passionis ac resurrectionis illuxerat. Hoc etiam anno, in quo nunc vivimus, ad eundem ordinem Dominicae passionis ac resurrectionis ordinem renovat, procul dubio, cum illa, quam diximus, Victorii calculatione concordat. Interim vero, dum res valeat enucleatius discuti, hac, charissime frater, uterque similis solutione contenti.

Hoc tamen nolo te lateat quoniam, hoc praesentis paschali solemnitate peracta, nonagesimo quinto anno similiter Pascha veniet, omnibus his in unum convenientibus, mense videlicet, die, feria, et luna, et quinto concurrente, qui tamen bissextus est, et epacta, et versu cycli decemnovennalis. Post quintum concurrentem bissextum, ducentesimo quadra-

gesimo septimo anno, similiter paschalis solemnitas ventura est; et postmodum tribus vicibus fiet ut Pascha per ordinem nonagesimo quinto anno simili modo semper eveniat, eisdem omnibus, quæ supra dicta, simul convenientibus. Sed in isto quinto concurrente, qui nunc est, nunquam paschalem festivitatem evenire contigit, ab ipsa prima passione Dominica, nisi duntaxat eam solam quam Victorius posuit, et nunc secundo repetitur, et nunquam dein-

ceps ventura est, ut omnia illa simul congruant, hoc est mensis, dies, feria, et luna, epacta, eodemque versu cycli decemnovennalis, nisi similiter quingentesimo trigesimo tertio anno. Sed cum jam sæculum hoc suo sit fine claudendum, superfluum est per longæ calculationis ephemeridas producere volumina sæculorum.

Sit nomen Domini benedictum.

653-654 OPUSCULUM TRICESIMUM OCTAVUM.

CONTRA ERROREM GRÆCORUM DE PROCESSIONE SPIRITUS SANCTI.

ARGUMENTUM. — Ad patriarcham scribens, contra Græcorum hæresim disputat, qui Spiritum sanctum a Patre tantum, non a Filio procedere, impie affirmabant. Hanc opinionem luculente redarguit, contrariumque verum esse firmissimis rationibus et auctoritatibus probat. Idcirco autem ad patriarcham illum de hac re scribit, quia, ut hæc ipsa quæstio sibi enuclearetur, a pontifice Romano postulaverat.

Domno L. beatissimo patriarchæ, PETRUS peccator B monachus servitum.

Religiosus episcopus Popiliensis Ecclesiæ mihi retulit quoniam ex ore dominici reverendissimi patriarchæ Gradensis audivit, quæstionem vos catholicæ fidei valde necessariam apostolicæ sedi sacris insertam litteris destinasse, atque ut a sanctissimo papa Alexandro invictis Scripturarum testimoniis evidentissime solveretur, sacerdotalis officii vigilantia postulasse: cur videlicet Spiritus sanctus apud Latinos a Patre dicatur Filioque procedere, cum apud Græcos a solo procedere Patre credatur? De qua nimirum quæstione quod sentio, auxiliante ipso Spiritu sancto de quo agitur, aperire præsumo. Non quod mihi super hoc negotio vel a vobis aliquid sit injunctum, vel ab auctoritate ipsius Romani pontificis fuerit imperatum. Nam quo pacto summum negotium imperito homini dignaretur injungere, qui tot sanctis ac peritissimis viris secum jugiter conversantibus non ambigitur abundare? Sed quia, licet ignarus sim, et inutilis servus in domo Domini mei Jesu, illis etiam eis obsequiis importunum me libet ingerere, ad quæ nemo me dignatus est provocare.

CAPUT PRIMUM.

De auctoritate Romani pontificis.

Laudabilis plane sanctitatis vestræ prudentia, et digni favoris est attollenda præconiis, quæ solvendam sancti Spiritus quæstionem, non ad alium quempiam, sed ad Petrum specialiter [attulit], quem cœlestis sapientiæ et potentiae claves accepisse indubitanter D agnoscit. Nec decebat tantæ dignitatis, et sapientiæ virum ab alio mysterii cœlestis arcana requirere, nisi ab illo potissimum quem non caro potuit vel sanguis instruere, sed cui Deus ipse per se sua secreta dignatus est aperire. « Beatus es, inquit, Simon Barjona, quia caro et sanguis non revelavit tibi,

sed Pater meus qui est in cœlis (Matth. xvi). » Hunc enim præ cæteris mortalibus de toto terrarum orbe Conditor orbis elegit, cui cathedram magisterii principaliter in Ecclesia tenere perpetuo privilegii jure concessit; ut quisquis divinum aliquid ac profundum nosse desiderat, ad hujus præceptoris oraculum doctrinamque recurrat; nec illi humiliter offerre quod solvendum est erubescat, etiamsi et ipse quod quæritur non ignorat. Nunquid enim angelus de cœlo veniens nesciebat docere Cornelium, quem videlicet, ut quid sibi agendum esset addisceret, destinavit ad Petrum? « Mitte, inquit, viros Joppen, et accersi Simonem, qui cognominatur Petrus. Hic hospitatur apud Simonem quemdam coriarium, cui est domus juxta mare; hic dicet tibi quid te oporteat facere (Act. x). » Poterat plane sanctus angelus hominem docere gentilem quid sibi competeret ad salutem; sed hujus usurpare nolebat officium, cujus docendi noverat fuisse commissum.

Quid ergo mirum si sacerdos, licet sanctitate conspicuus, licet eloquiis divinis vehementer instructus, ad apostolorum principis magisterium misit, ad quem etiam angelus docendi gratia primitias gentium Cornelium destinavit? Pauli etiam ad Galatas hæc verba sunt: « Paulus apostolus neque ab hominibus, neque per hominem, sed per Jesum Christum, et Deum Patrem, qui suscitavit eum a mortuis (Gal. 1). » Hic itaque, qui non ab hominibus, sed ab ipso Christo, et Deo Patre fuerat factus apostolus 655 atque ab auctore sapientiæ sufficientur instructus, ad Petri tamen magisterium venit, et non id transcurso, sed per plurimos dies apud eum in cœlesti schola permansit. « Veni, inquit, Hierosolymam videre Petrum, et mansi apud eum dies quindecim (Ibid.). » Per mysticum scilicet hebdomadis et octo adis numerum, Veteris Instrumenti, simul ac Novi didicit sacramentum.